

IRENE ADLER

SHERLOCK LUPIN IJO

El SENYOR del CRIM

Estrella Polar

Irene Adler

El senyor del crim

Estrella Polar

Una història d'Alessandro Gatti
Extreta de la correspondència d'Irene Adler

Projecte de Pierdomenico Baccalario
Il·lustrador: Iacopo Bruno

Títol original: *Il signore del crimine*
© de la traducció, Maria Dolors Ventós Navés, 2016

© 2015 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Itàlia
© de les característiques d'aquesta edició: 2017, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
International rights ©Atlantyca S.p.A., Via Leopardi 8 – 20123 Milà, Itàlia
foreignrights@atlantyca.it / www.atlantyca.com

Primera edició: març del 2017
ISBN: 978-84-9137-203-5
Dipòsit legal: B. 2.624-2017
Fotocomposició: Auradigit
Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

UNA DAMA EN UNA CARROSSA

Estic segura que si la mare s'hagués pogut imaginar la fi que faria el seu vestit preferit, no l'hauria comprat. Ni tampoc me l'hauria deixat en herència, com els altres. Feia unes quantes setmanes, des que havia tornat el bon temps, els havíem amuntegat tots a la meva habitació, davant dels armaris oberts, per comprovar quins m'anaven bé encara i decidir

què en fariem dels altres. M'hi ajudaven la senyoreta Fowler i el pobre senyor Nelson, que no solament no hi entenia gaire de roba femenina, sinó que havia d'entrar i sortir constantment de l'habitació on me'ls emprovava per no córrer el risc de veure en roba interior una senyoreta decent com jo (en paraules seves, naturalment).

Després de totes les aventures que havíem viscut junts, a mi no m'importava ni poc ni molt que el senyor Nelson em veiés en roba interior. Ja sigui perquè, malgrat els meus catorze anys, no tenia gaires rodoneses que es poguessin insinuar per sota de la roba interior, ja sigui perquè el senyor Nelson era com un segon pare per a mi.

I això feia que la situació fos una mica complexa perquè el meu pare, en Leopold Adler, un ric industrial de l'acer, no era el meu pare de debò. Pel que en sabia, el meu pare de debò hauria pogut ser el senyor Nelson, si no hagués estat per la diferència de color en la pell, perquè la seva era com la caoba dels mobles de la sala d'estar després que la senyoreta Fowler l'hagués enllustrat amb oli i la meva, en canvi, era terriblement pàl·lida, amb pigues i aquell to lletós que t'identifica irremeiablement com una

UNA DAMA EN UNA CARROSSA

noia del nord. Era prima, reprima, i molt alta (l'últim any havia fet una estirada impressionant, i ara havia superat els meus amics) i tenia el coll llarg. Era atractiva, molt atractiva. M'ho deien sovint. I això m'obligava a constatar una cosa que, en lloc d'afalagar-me, em molestava. Sort que gairebé mai sortia de casa sola i podia comptar amb la companyia, quasi constant, de dos guardaespalles inseparables, els meus grans amics: l'Arseni Lupin i en Sherlock Holmes.

Potser jo era l'única que creia que això era una sort, perquè ni el senyor Horaci Nelson ni el pare se n'alegraven gaire, d'aquesta freqüentació tan assídua. Els motius eren fàcils d'endevinar: amb en Sherlock i l'Arseni rondàvem per la ciutat, sovint em saltava les classes de cant (que pocs mesos abans havia jurat que serien la meua única ocupació de debò) i, en una paraula, corria el perill de no aprofitar cap dels avantatges que em podia garantir el pare.

Al cap d'uns mesos en què la meua instrucció havia estat encarregada a un preceptor distret, en Leopold em va matricular al Holcombe College, una escola privada

per a senyoretetes situada als afores de la ciutat. Moltes de les meves coetànies haurien fet moneda falsa per anar-hi però jo la trobava horrible. Més que estudiar història i geografia, resàvem. Més que aprendre matemàtiques, apreníem a seure bé a taula. Només una vegada vaig provar de parlar a classe, davant de la nostra professora (pà·l·lida i demacrada com una cabra albina), dels descobriments que el senyor Charles Darwin havia començat a publicar en aquella època, i l'única resposta que en vaig obtenir va ser enviar-me immediatament al despatx de la directora.

—Qui li ha parlat d'aquestes lectures impúdiques, senyoreta Adler? —em va demanar alçant les celles de manera teatral.

—El pare, senyora —li vaig respondre, i encara es va posar més pà·l·lida—. Té les obres del senyor Darwin a la tauleta de nit. I avui, mentre esmorzàvem, ha dit que valdria la pena finançar els seus estudis, però no tinc clar què vol dir això.

La meva resposta em va costar un càstig i una carta que també convocava el pobre Leopold al mateix despatx.

Aquell vespre, el pare, que se sentia obligat a renyar-me d'una manera o altra, em va dir:

—Irene estimada, estic força preocupat pel caire que prenen els teus estudis...

Però no se'n va sortir. Perquè, al capdavall, estava d'acord amb mi. I això significava que, en el fons del fons, tampoc desaprojava els meus amics.

En aquella època érem un trio. Una època que arribava a la fi, tot i que encara no ho sabia, i per culpa meva. Ens unia el mateix esperit rebel i una actitud mancada de prejudicis davant de la vida, i ens separaven, secretament (encara que jo ja me'n començava a adonar de manera vaga), uns sentiments confusos d'adolescents, que de tant en tant centellejaven entre nosaltres. Però no eren or, tal com em semblava llavors, sinó fragments de mica que brillaven al sol.

En Sherlock m'havia besat una vegada, i abraçat —encara que fos en un estat de deliri— tal com s'abraça una amant (pel que en sabia jo a través de les novel·les). L'Arseni també m'havia besat, però despert. I més d'una vegada.

Jo també l'havia besat i (no té sentit perdre el temps amb falsos pudors quan escrius sobre tu mateixa) m'havia agradat. L'hauria volgut besar més vegades, si hagués estat possible. I si no m'hagués fet por que allò perjudiqués l'equilibri del nostre trio aventurer.

Aquests eren els meus sentiments quan, a l'interior de la carrossa que ens portava al Kennington Oval, el 16 de març de 1872, provava de posar-me, sense fer-lo malbé, el vestit de gran dama de la mare, per representar el paper d'una aristòcrata invitada a assistir a la final de la Copa d'Anglaterra. Els meus amics n'havien comprat entrades.

Si més no, m'ho havien fet creure...

—Em voleu donar un cop de mà? O us penseu passar tota l'estona mirant-me? —els vaig preguntar, mentre em tornava boja amb els gafets del vestit i la carrossa sotraguejava pels carrers desiguals de Londres.

—Per ser sincer, jo m'estimaria més contemplar-te... —em va respondre l'Arseni, tan impertinent com sempre, i va tombar el cap un moment per fer una llambregada a la meva esquena mig nua.

En Sherlock, que seia al seu costat, havia adoptat una

UNA DAMA EN UNA CARROSSA

actitud desdenyosa que no era cap novetat. La barreja de rigidesa i de rebuig al fet que jo era una noia li donava un aspecte més semblant al d'un estruç (el nas llarg i punxegut com un bec, i els cabells esbullats com plomes) que al del geni de la lògica que coneixia.

—Ei! —vaig exclamar—. Si voleu que baixi amb vosaltres, m'haureu de donar un cop de mà... Ara mateix!

Tots dos es van afanyar a seguir les meves indicacions. Havien d'estrènyer, ajustar i cordar, i vaig notar totes les seves incerteses, aquella barreja de cautela i embadalliment de quan, tot de sobte, ens adonem de com és el cos dels altres.

Al final, la carrossa es va aturar, just davant de l'entrada principal del Kennington Oval. El cotxer, que havia vist pujar al vehicle tres adolescents, va observar amb mirada impassible com en baixaven dos homes i una senyora que, val a dir, duia un magnífic vestit de tarda, cordat d'aquella manera, sense gaire traça...